

שרשימה צנועה זו יכולה לרמוז. מאז תחילת שנות ה-60 הוא נחשב לסנסציה של בימת הבידור הבריטית, כאשר יחד עם ידידו ושותפו פיטר קוק, הופיע בתוכנית בידור וסאטירה, שניקרו ראש נראית פושרת ועדינה לידה. הוא גם הופיע בלא מעט סרטים לפני שמישהו זכר את שמו, כולל סרט שבו הוא וקוק זכו בתפקידים ראשיים. היתה זאת פארודיה מעודכנת ושנונה על אגדת פאוסט, שאותה ביים סטאנלי דונן, ושנכסלה אולי בעיקר משום ששני הכוכבים לא היו בעלי מעמד וזהה די הצורך בעולם הסרטים.

מה שכוכב צריך בתעשיית הקולנוע הוא בראש וראשונה תדמית. כל עוד לבש מור מסיכות שונות, בהודמויות שונות, לא זכר אותו איש. אבל רגע שמצאו עבורו את הטיפוס של המוסיקאי בעל התאווה המינית שאינה יודעת גבול, החי בחלומותיו ואשליותיו יותר מאשר במציאות, טיפוס שבו קומתו הקטנה שירתה את המטריה במקום להפריע, דרך כוכבו של מור, בתרגילים לבלשית מתחילה, למרות התחרות הקשה מצידם של גילדי האון וצ'י צייס, זכרו הכל את היצור האכסצנטרי הקטן, מין ילד בן 40 שלא התכבד ונאחז בכוח בעולם הדמיונות שלו. העדיף על המציאות.

ברנש מוכשר. הבימאי בלייק אדרי ארדס השתמש בנתונים אלה, כאשר הפקיד בידוי של מור את גילום דמותו של מלחין הוליוודי מצליח, העובר את משבר גיל המעבר, כאשר הוא צריך להשיג לים עם מה שיש לו או לרדוף חלום שהוא אולי, עדיין, בתחום השגתו. אדרי ארדס נתן למור לא רק לרדוף אחרי החלום שלו, אלא גם להשיג אותו ולהתייכח.

אחרי שני תפקידים אלה, היה ברור

הצעקה האחרונה

המיקצוען (אסתר, תל-אביב, צרפת) — זהו סרט שירות אופייני לבית ההוצאה של בלמונדו, שהוא לא רק כוכב הקופה הגדול של צרפת היום, אלא גם המפיק הגדול של צרפת היום, אבל גם המפיק בעל האמצעים הגדולים ביותר.

כצפוי, תעשיית בלמונדו משרתת את הכוכב בלמונדו: היא מציגה אותו כגיבור, אמיץ, פיקח, צדיק, שרירי, אתלטי, נאמן, שובב, אליל-הנשים ואימת הגברים. כל הכונה חיובית נוספת שאינה מופיעה ברשימה, נשכחה רק בשגנה. זה אולי נשמע קצת מופרך, ולא מציאותי ביותר, אבל לסרט הזה לא היה אף-פעם כוונה להיות מציאותי. זאת אגדה בסיגנון הישן על עימות בין הגיבור המושלם והטוב, ובין המימסד המושחת והרע, והכל מתנהל במושגים אבסולוטיים של טוב ורע, ללא שום צבועי ביניים.

בלמונדו מגלם סוכן חשאי של שירות-הביטחון הצרפתי הנשלח לאפריקה כדי לחסל מנהיג כושי מטריד. אבל תפנית פתאומית במדיניות החוץ של צרפת הופכת את הרצח לבלתי רצוי, ואפילו מסוכן, וכדי למנוע את ביצועו נמסר הסוכן, בקוררוח מוחלט, לידי המישטרה של קורבנו המיועד. מאחר שזאת התחלת הסרט, ממילא ברור שהסוכן בלמונדו ישתחרר, ישוב לפאריס ויגמור את החשבון עם כל אלה שהתעללו בו — המפקדים הצבועים וחשאי האופי, הרוזן האפריקאי הנבל, וכל מי שבמיקרה נקלע בדרכו תוך כדי מילוי המשימה.

מובן שכל אשה העוברת על המסך משתפת מייד פעולה,

ז'אן פול משהולל: סופר-גיבור

כי אין מי שיעמוד מול קסמי חיובו של ז'אן-פול החמוד (היחידה המנסה להתנגד משלמת על כך ביוקר), חזונו השרירי נחשף כמה פעמים לראווה, להנאת הבתולות, ויש לו אמילו סופר-רשע המוצג נגדו (רובר חוסיין), שבא על שכרו בדורקב מצחק ביותר, המשחזר את המערב הפרוע ברחובות פאריס.

אם אמניות, הגיון או תכלית חשובים, אז אין מה לצפות מן הסרט הזה. אך אם כל מה שמחפשים הוא פעולה קדחתנית, מירדפי מכוניות, ניתורים באוויר ופעולות קולנוע, זהו בהחלט מוצר מומלץ, לראייה, הצלחתו המיסחרות המסחררת בצרפת.

בימוי ומישחק מאופקים, מדודים ומשום-כך מרשימים.

***** בחור טוב** (פאריז, ארצות הברית) — סרט תעודי על גבר בתחילת שנות החמישים לחייו, מפגר בשכלו, שי מתחיל ללמוד כיצד לתפקד כעצמאי. הוויה אנושית בלתי רגילה, הנוגעת לא רק לבעיית הפיגור השיכלי, אלא גם למצבם של אלה החיים לצידה. מלא וגדוש אהבת אדם.

ירושלים

***** שורדי התיבה האבודה** (כפיר, ארצות-הברית) — ארכיאולוג הרר פתקן וידידתו חוטפים את ארון הברית מידי הנאצים, בסרט הרפתקת מסורף, שאין לו שום קשר למציאות, משעשע

שחקנים לייזה מינגי, ג'ון גילגוד ודארלי מור ב"ארתור" — מתבטייה היא חוויה —

תדרוך חובה לראות

תל-אביב — מפיטטו, מונטנגרו, הספינה נה מלאה, קאגמושה, סרט מתוק, איש השיש, מרד הנעורים, אהובת הקצין הצרפתי, בחור טוב, מישפטו של סגן מוראנט, **ירושלים** — שודדי התיבה האבודה, אהובת הקצין הצרפתי, זוהר בדשא, מאלו, **חיפה** — מונטנגרו, שחקן אותה סם, מישפטו של סגן מוראנט.

תל אביב

***** מפיטטו** (פארי, הונגריה) — קורותיו של שחקן תיאטרון שמוכן לשלם כל מחיר ולעשות כל פשרה, כדי לזכות בהצלחה. מישחק מרהיב של קלאוס מאריה ברנדאואר בתפקיד הראשי.

***** הספינה מלאה** (תכלת, שווייץ) — קבוצת פליטים מגרמניה הנאצית מוחזרת על-ידי השווייצרים אל מעבר לגבול, בכל הכבוד, הנימוס וההתר-לטיות. סרט על האשמה שרובצת על כל מי שאינו עוזר לקורבנות השואה, לא פחות מאשר על מחוללי השואה עצמה.

ולרטון: מור הוא בריטי מוכשר מאוד, אבל מה היה עושה בסרט, ללא מעוררה המשמעותית של מי שנחשב לגדול שחקני הבימה האנגלית, ג'ון גילגוד? אכן, גילגוד, בתפקיד מישני (שכבר זיכה אותו בפרס מבקרי ניו-יורק) מגלם את שרתו האישי של ארתור, ומהווה מענה מושלם, יבש וחריף, להומור הספוג באלכוהול של הדמות הראשית. כשאדנו מודיע על כוונתו לטבול באמבטיה, מודיע לו השרת, בפנים רציניות כי אכן החלטה גדולה היא, ויש למסור על כך מייד לאמצעי התיקשורת. וכאשר האדון הצעיר משתכשך בתוך אמבט הקצף, דורש בקול גדול את המארטיני של הבוקר ומבקש חברה. מאשר השרת כי אכן, אמבטיה היא חוויה מתסי-כלת בבדידותה. הכל, בנימה של הומור סארקסטי, המסתיר חיבה אמיתית ועמוקה של האיש המבוגר לצעיר המופקד לטיפולו. תרומתו של גילגוד אינה מוטלת כמובן בספק, אבל למרות זאת, דאדלי מור הוא מוקד הסרט, והקלף העיקרי שלו. כהצי-לחתו, הוא מצטרף לאולימפוס של הקרי-מדיה החדשה בקולנוע האמריקאי, אולימ-פוס המורכב, באורח מפליא ביותר, מאגשים קטנים ויפים, בערך כמו מור: וודי אלן או מל ברוקס. העולם שנראה מצחיק יותר כשמתבוננים בו מלמטה.

לכל שמור הוא בהחלט ברנש מוכשר, קומיקאי שאין כמותו. אבל, רמזו הלשר-נות הרעות, אסור לשכוח שאם הסרטים הצליחו, הרי זה לא מעט משום שגולדי האון היתה בראשון, וחמוקיה של בו דרק שיגעה את הגברים בסרט השני. **הייד הגדול.** ארתור בא להפיג את כל הספקות שהיו בעבר. הפעם עף מור בכוחות עצמו, בדמות ארתור באך, נער השעשועים העשיר והשיכור ביותר בניו-יורק, המשקה מהווה עבור הילד הגדול את המיפלט הבטוח ביותר מפני כל מה שעלול להיות מסובך, אין הוא שואף לשום דבר אחר, חוץ מאשר למצואהן בעיני הזולת, והבעיה היחידה שלו היא כי אינו כשיר לשום מלאכה אחרת בעולם, פרט למלאכת הירוש השיכור.

בהדרכתו של סטיב גורדון, בימאי מת-חיל שכתב עבורו הסריט מלא וגדוש הברקות, הלצות, התחכמויות ופליטות פה למכביר, הופך מור את הטפיל המושלם הזה ליצור חיבב מאין כמותו. המצלמה בעיני מרפה ממנו ליותר מדקה או שתיים, ואין שום ספק שארתור הוא הצלחתו הי-אישית הגדולה ביותר, גם משום שזה היה אחד הסרטים הקופתיים ביותר של השנה האחרונה. אם כי ספקנים יוכלו עדיין להמשיך

מור בתפקיד ארתור באמבט קצף — מתסכלת בבדידותה

ומיועד במיוחד למי שאוהב קולנוע של פעולה בלי רגע של הרפיה.

חיפה

***** מישפטו של סגן מוראנט** (שביט, אוסטרליה) — הממשלה הבריטית מעמידה לדין קבוצת קצינים הנאשמים ברצח שבויים. במילחמת הבורים בדרום אפריקה. מוסר ההשכל של הסרט הוא דרימשימי מדי, אבל הבימוי והמישחק מעולים.